

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 95.

Trettende Sæssion.

28de Møde.

Løvedagen den 9de November Kl. 1.

(Fortfat.)

S. Sæge: Jeg ønskede at stille et Spørgsmaal til den ærede Ordfører, da jeg ikke ret har forstaaet den Tilføining til § 1, som Udvalget har foreslaaet. Der siges: „For et Tidsrum af 5 Aar skal Justitsministeriet være bemyndiget til at bestemme, hvorvidt Forbrydere af Qvindekjønnet, der hensættes til Forbedringshøjsarbejde, skulle udstaae Straffen“ osv.; er dette blot en Opfordring til Lovgivningsmagten til at tage Spørgsmaalet under Overveielse inden de 5 Aar, saa er denne Bestemmelse uskyldig, men jeg seer da heller ikke, at den gjør nogen Nytte, hvilket saadanne Bestemmelser i det Hele ikke have gjort. Er Meningen derimod den, at Justitsministeren uden videre efter 5 Aar skal tabe den Myndighed, han hidtil har havt, og som her paany hjemles ham, saa veed jeg ikke, hvorledes man skalde hjælpe sig, dersom en Lov ikke var udkommen inden de 5 Aar. Hvo har Myndigheden, naar Justitsministeren ikke har den? Den er ikke hos Domstolene, den er da intetsteds, og altsaa kunde Ingen i et saadant Tilfælde tage Bestemmelse med Hensyn til de qvindelige Fanger. Dersom jeg ikke faaer en Dplysning fra Udvalget, seer jeg mig altsaa ikke istand til at stemme for denne Tilføining, hvor uskyldig den end seer ud.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der fornemmelig har beskæftiget Thinget, saa kan jeg ikke nægte, at det i een Henseende har gjort et

godt Indtryk paa mig, thi det synes mig smukt, at man ved denne Velisighed atter og atter kommer tilbage til de Ulykkeligste blandt alle Ulykkelige. Følelsen af at maatte værne om disse maa være saare stærk, thi det kan jo ikke være ubekjendt for de Herrer, der søge at værne om dem, at Rigsdagen, som gjentagne Gange udtalt, ved at vedtage Mindretallets Forslag vilde fornægte, hvad den selv tidligere har slaaet fast, og at det ikke er godt, at Rigsdagen den ene Dag siger Et, den anden Dag et Andet, idet Fastheden og Sikkerheden i vor Gang derved bliver svækket. Det maa jo være klart for Enhver, at dersom man consequent vilde gjennemføre et Princip som det, man her vil slaae fast, maatte man have gamle Fængsler ved Siden af de nye, Bestyrelser for de gamle Fængsler ved Siden af Bestyrelser for de nye, det vilde være et umaadeligt Apparat, der vilde være saare bekosteligt for Staten. Jeg maa altsaa erkjende, at det maa være en overordentlig stærk Overbeviisning, der ligger til Grund for Forslaget; jeg agter denne Overbeviisning og jeg agter det ædle og smukke Sprog, hvori den har faaet sit Udtryk; men jeg kan virkelig ikke med min bedste Villie forstaae, hvorledes man er kommen til det Resultat, man forfægter. Paa viis en eneste Lov, som bestemmer, at Fanger, der dømmes til Forbedringshøjs, skulle have Selskab! Men dersom der ikke er en eneste Lov, der siger dette, saa kan der heller ikke være en eneste Dom, som støttende sig til en saadan Lov, har afgjort det Spørgsmaal, at Qvindefanger skulle have Selskab. Men, siger man, det er Forubsetninger, hvorfra man gif ud, man tænkte sig visse Fængsler, man dømte